

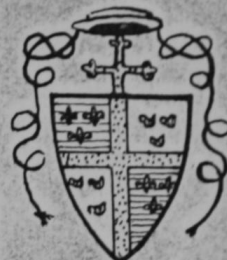
1321

1553

1711

1753-1855

1961

FAMILIESCHOON

DE GESCHIEDENIS VAN HET "NEERHEM" GESLACHT

't neerhembloet getrouwe
blyf ick tot in den doet.

DRIEMAANDELIJKS FAMILIETIDSCHRIFT VAN
DE GULDEN LELIE.
UITGEVER MAUVISSTR. 44 BR. 14

1964

Nr. 98 : HERFST-UITGAVE (Sep. Okt. Nov.) 1970

1966

1966

ART. 352 STILLE EN VROME HULDE AAN "Priester Albert CHALTIN
uit de stamvertakking van WEVER

In deze uitgave publiceren we een schrijven van Eerwaarde Heer J. De Reymaeker opgedragen aan priester Albert Chaltin.

Vooraleer we deze tekst afdrukken willen we U even wegwijzen in de figuur van Albert CHALTIN, zo zal U de tekst ook beter kunnen begrijpen.

Albert CHALTIN werd geboren te Wever op 13 september 1916 als tweede kind en eerste zoon van Louis CHALTIN en Marie-Louise VAN NERUM.

In een stamboomfragment maken we U even duidelijk hoe Priester CHALTIN verwant was aan de familie VAN NERUM.

	1. Priester Jozef V.N.
1866 - 1952	
	2. Marie V.N.
1867 - 1944
x Jules Godts	
	3. Lydie V.N.
1868 - 1956
x Edm. Caluwaerts	
Burgemeester
Ferd. van Nerum
°Wever 9.5.1828
+Wever 20.9.1891	4. Zuster Romaine V.N.
1870 - 1949	
	5. Burgem. Charles V.N.
1871 - 1944	
x	6. Zuster Martha V.N.
1873 - 1958	
Nathalie Hüens
°Vissenaken
5.1.1843
+Wever 12.6.1905	7. Deken Armand V.N.
1875 - 1925	
	8. Emma V.N.
1876 - 1953	
	9. Josse V.N.
1879 - 1948	
	10. Berthe V.N.
1880 - 1950	1. Maria Chaltin
°Wever 24.9.1912
+Wever 6.2.1931
	11. Marie-Louise
VAN NERUM
°Wever 30.10.1882
+Wever 20.05.1919
xWever 8.10.1910
Louis CHALTIN
°Tienen 17.1.1874
+ Wever 26.6.1931	2. <u>Priester Albert Chaltin</u>
°Wever 13.9.1916
+Leuven 28.11.1957
		3. <u>Nathalie Chaltin</u>
°Wever 7.3.1918

Louis Chaltin was eigenaar en directeur van een bloeiende brouwerij "La Rose" genaamd, te Glabbeek. Bij zijn huwelijk was hij te Wever komen wonen op het ouderlijke Neerhemhof. Bij de geboorte van zijn derde kind maakte hij echter plannen om naar Glabbeek te verhuizen en er zich te vestigen in een huis naast zijn brouwerij.

Maar door ziekte van zijn vrouw Marie-Louise Van Nerum stelde hij deze verhuis uit, doch zijn vrouw ontviel hem op 20 mei 1919 in de ouderdom van 37 jaar, en na amper 9 jaar huwelijk.

Om zich volledig aan de opvoeding van zijn drie minderjarige kinderen te kunnen wijden, verkocht Louis Chaltin zijn brouwerij, en bleef hij te Wever op het oude Neerhemhof wonen. Dit Neerhemhof was een hoeve waar zijn schoonbroer Burgemeester Charles Van Nerum en zijn schoonzuster Berthe van Nerum het hoofd van waren.

Toen Maria Chaltin 18 jaar was geworden en haar humaniorastudies had beëindigd, bleef ze thuis, zodat er voor Louis Chaltin terug een mooie tijd aankwam, nu zijn 18 jarige dochter zich over zijn gezin ging ontfermen.

Toen echter Maria Chaltin op 18-jarige leeftijd, en na een lange en pijnlijke ziekte stierf, was Louis Chaltin door verdriet gebroken, en hij volgde zijn dochter naar de hemel op 24 juni 1931, amper vier maand later.

Zo bleven van het mooie gezin van Louis Chaltin en Louise Van Nerum alleen nog twee minderjarige kinderen over, nl. Albert en Nathalie. Zij werden verder opgevoed door hun ongehuwde tantes en ooms.

Albert Chaltin groeide op, en deed zijn Latijns-Griekse humaniorastudies aan het O.L.Vrouwencollege te Tienen. Daarna studeerde hij aan de Katholieke Universiteit te Leuven Klassieke filologie en daarna ging hij naar het seminarie te Mechelen waar hij op 15 augustus 1940 tot priester werd gewijd.

In het O.L.Vrouwencollege had hij Eerwaarde Heer De Reymaecker tot leraar. Deze was zo getroffen door de gebeurtenissen in de familie van zijn student, dat hij zich tot hem aangetrokken voelde en aan hem een tekst opdroef die hij titelde : "PURPERE BLOEMEN TE WEVER GEPLUKT". Bovendien wijdde hij een gedicht aan Wever en één aan Maria Chaltin.

Nadat Albert Chaltin priester gewijd was, werd hij benoemd tot leraar aan het St. Aloïsiusinstituut te Geel, en in 1943 werd hij tot leraar benoemd aan het O.L.Vrouwencollege te Tienen, waar hijzelf zijn humaniorastudies had gedaan.

Albert Chaltin werd er titularis van retorika en stierf op 28 november 1957 in de St. Rafaëlsklinieken te Leuven, in de oudoudom van 41 jaar.

Door het afdrukken van deze teksten gewijd aan priester Albert Chaltin, aan zijn familie en aan "zijn " Wever, willen we een stille en vrome hulde brengen aan deze schone figuur die ons geslacht eer aandoet.

Hier volgt eerst de tekst die te lezen stond op het doodsprentje van Albert Chaltin. Deze tekst werd geschreven door een vriend priester.

- 0 -

Vast vertrouw ik dat Christus in mijn lichaam zal verheerlijkt worden, 't zij dat ik leve, 't zij dat ik sterve. Christus is toch mijn leven en sterven is een gewin.

(Filip.1.20.)

Bid voor zaliger

Zeereerwaarde Heer Albert CHALTIN

Professor van retorika aan het O.L.Vrouwencollege te Tienen geboren te Attenrode-Wever op 13 september 1916 en in de St. Rafaëlsklinieken te Leuven overleden, door de genademiddelen van onze moeder de H. Kerk gesterkt, op 28 november 1957

- 0 -

Heer Jezus, die uw lijden hebt geheiligt door het te verwerken tot oneindige liefde voor de vader, wij danken U om de gaven van geloof en vertrouwen in uw Liefde-zijn, die in deze, uw priester, tot ons onderricht hebben geschitterd.

Nog geen drie jaar oud, verloor hij zijn wondergoed moederke : hij erfde haar kristen zieleadel en offerzin. In zijn vijftiende levensjaar stierf een lieve zus, het evenbeeld van moeder, en vader, door verdriet gebroken, volgde haar vier maand later.

U zelf Heer hebt hem in uw kruisliefde gevormd en geboetseerd tot deelgenoot in uw enig priesterschap tot medeofferaar en medeofferande.

Zeer flinke studies en grote vroomheid gaven juist een diep zicht op het leven. Beproeving had noch verhard, noch gebroken, maar gelouterd en gesterkt.

Buitengewoon fijnzinnig, was hij steeds bekommerd om niemand pijn te doen ; rustig verdroeg hij alles.

Tegenover hardheid bleef hij, zeer welbespraakt, zonder verweer. Altijd bereid om te helpen, slaafde hij zich af om het leven rond hem met vreugde te kruiden.

Algemene sympathie van familie, confraters, studenten en vrienden hebben zijn zwaar ziek-zijn zeer verlicht en in algemene rouw bidt dankbaar voor hem.

- 0 -

PURPERE BLOEMEN te WEVER GEPLUKT

Aan Albert Chaltin, mijn student;

Reeds neigde de laatste dag van een blijde Meimaand ten avond, toen de wolken, welke schaduw hadden gespreid over dien Zondag, weer zonne doorlieten : de hemel trok blauwe strepen, en ik reed uit, vlug naar Wever toe !

'k Had Wever nog nooit gezien, maar zonnig en lachend had mijn verbeelding het reeds geschapen. Ik kende nog geen familie te Wever, maar in de oogen van een onzer studenten had ik meenen weerspiegeld te zien den adel van een gezin, dat op aarde reeds iets van den hemel in zich droeg.

Ik wist Wever nog niet liggen : maar enkele maanden te voren had ik nabij Binckom⁽¹⁾ een wegwijzer ontmoet die me zegde : slechts 3 kilometer. . . en langs deze baan wou ik er naartoe, dien Zondag namiddag. Daar reed ik heel zachtjes, want maangdelijk schoon rezen die kinderlijk-blijde heuvelen, die afwisselend huppelden met hun kleurrijke glooiing en bestruikte kruinen ; en vredig groenden daar weiden met slanke boomen. Dan goot er de zon nog een oogenblik weelderige kleuren over : het werd een feest... en mij begeesterde Wever, als iemand die uit schoondroomen ontwaakt in een nog mooier werkelijkheid.

... Een oogenblik slechts. Want in koude tegenstelling sneed met een guren wind een zwarte wolk al de zon van het landschap. Nog zag ik Wever niet. Alleen langs den lentegroenen weg wat roode huisjes die stille droomden.

(1) Binckom - baan Tienen-St.Joris-Winge)

Er viel regen.

En dan, plots : daar op den veldrug rees het nieuwerig kerkje, en rechts het huis waar ik komen wou, waar mijn gemoed, waar de H. Maagd, diend' laatsten mei-dag me dreven. Ik zag Wever, maar gesluierd door een droeve regenvlaag, dat het smartelijk aandeed als de ontmoeting van een kind in rouw.

Ik ging echter nog niet aanbellen bij Albert. Plicht en rede geboden mij ook de overige studenten daar te bezoeken. En gelijk een tourist in een nog onbekende streek zijnen gids verzoekt hem laatst te leiden waar het uitzicht heerlijkst is, om het beeld dier gedroomde plaats lang en frisch te bewaren, aldus ging ik eerst overal elders, om ten slotte vrij en onbekommerd daar een uurtje te gaan doorbrengen, waar mijn hart zich gedreven voelde.

't Was bijna 8 uur, toen ik er eindelijk binnenging. Het had opgehouden te regenen, en een vochtige nevel, dien de dalende zonnenstralen bruin baadde, waas al wat het blauwe des hemels nog betrok. Zacht en ingetogen viel de avond. En in het stille weemoedige licht heb ik toen een uurtje gesproken met Albertje, met zijn grootmoedigen Vader, met zijn zachte, goede Tante (Berthe Van Merum). Zij was daar voor de kinderen, die zeer jong nog hunne moeder verloren hadden ; maar al de toewijding, liefde en teederheid harer overleden zuster had zij ten erf gekregen. De kinderen misten noch moeders zorgen, nochmoeders zegen, noch moeders raad.... ze misten alleen moeder-zelf.

En moeders zieleadel was gezaaid in de kinderen, was er opgegroeid en ontwikkeld. Van boven waakte Zij er over, en van de bovenaardsche schoonheid die zoo vroeg haar ten deel was gevallen, had zij een straaltje neergezonden over het beminnelijk gezin. De engel, welke de aarde naar den hemel draagt, wanneer ze er schoon genoeg voor is, had het huis, waar ik toefde, vroegtijdig bezocht, en het droeg er den adel van.

En eerbied beving die er kwamen lijk den pelgrim die Jerusalem betreedt, waar Ons Heer heeft gegaan. Want nog onlangs was hij er weergekeerd, de cherubijn die uitgaat om op aarde uit de bekoorlijkste bloemen een hemelruiker te plukken. En gelijk een herder, die moeizaam door het doornig struikgewas der ruige bergen stampet, plots een ongerepte lolie ziet, zoo betooverend van geur en kleur, dat pijn en schrammen vergeten zijn, aldus had die engel verrukt stilgestaan vóór het huis te Wever. Daar bloeide, blozend gezond, de oudste dochter der Zalige, die Hij, veel jaren te voren, was komen plukken. Maar dit was geen kind van 't zondige menschdom ! Haar holder-schitterende oogen weerspiegelden een azuurblauwe ziel, die nog geen wolken hadden bevlekt, en op haar sereen en kalm gelaat speelde een eeuwige hemelsche lacht, die opborrelde uit haar meld en edel hart - En de cherubijn dacht aan haar Patrones, de Hemelkoningin, waarvan zij de verheven trekken droeg, en buigend fluisterde hij "Ave, ik groot U Maria" - Sedert is hij er weergekeerd, alle dagen, tot op 6 Februari 1931 het huis is binnengegaan. Bevreesd dat de aarde misschien die bloem, zoo heerlijk opgegroeid uit een zaadje dat van den hemel was gevallen zou besmetten, heeft hij eerbiedig Maria meegenomen, naar hare Moeder, en haar haar kozijntje, dat hij voor Jezus' Moeder te Lourdes was gaan plukken (Louis Chaltin, een kozijn van Albert Chaltin, die te Lourdes overleed tijdens een schoolbedevaart, waar ook Albert Chaltin deel van uitmaakte), naar Gods zoon en Gods geluk !

En terwijl die edele vaderfiguur me sprak over zijn heilige dochter, vermeerdenden sterk in mij de eerbied en de achting, die ik reeds deren aan zijn zorgen had toevertrouwd, had hij zich uitgeleefd voor Moeders vertrek niet te zeer te doen voelen. En gelaten als een heilige Job, zegenend de hand die Moeder had gegeven en weer tot zich had genomen, had hij ze grootgebracht : Maria, Albert, Nathalieke. Toch had zijn harte lang gebloed en geleden. Het kon niet anders, waar O.L.Heer, de man van smarten, zó van het huis was.

Maar toen Maria groot en struisch was geworden, en vreugde spreidde lijk een morgenzon, en moeder opnieuw in haar het huisgezin verblijdde, toen ging de wonde stilaan toe. Toch mocht hij op aarde zijn loon niet krijgen. Het kapitaal in den hemel reeds vastgelegd, mocht zijn interest niet verliezen. Laat anderen feesten op aarde : wat zijn enkele jaren genot naast de eeuwige gelukzaligheid ? ..

Ook, toen Maria vol rijke beloften was, en vader en tante en broeder en zusje er zich zoo gelukkig mee voelden, toen heeft vader den engel, die Maria's schoonheid ontdekt had, vóór zijn deur zien toekijken, een jaar vóór hij haar kwam halen. Hij had begrepen en zijn "Fiat" ; Gods wil geschiede", gesproken !

Aan Nathalieke en Albert, aan tante en Maria zelf sprak hij van genezing en herstel ... en dan ging hij eenzaam de tranen weenen, die zijn oogen uitbraken onder het snijdend-smartelijk vooruitzicht van Maria's beslist vertrek.

Aldus kende de Moeder van Smarten drie en dertig jaren den kruisdood van haar Kind, een een bitter zwaard doorstak haar hart.

Den 9 februari vergezelde de stil-lijdende vader Maria... tot haar blanke lichaam rustte naast moeders stoffelijk overschot.

Den 31 Mei daarop was het dat ik met dien heiligen vader sprak over hen, die ter veilige haven reeds waren gelend. Hij was berustend in 's Hemels wil, het hart vol stillen weemoed, maar uiterlijk opgeruimd en gelukkig, omdat hij leefde voor de levenden, en ze gelukkig wou zien.

't Was 9 uur geworden. Ontroerd nam ik afscheid van die beproefde maar gezegende familie. En toen drukte vader mij de hand, en ik moest beloeven stellig weder te komen, spoedig en dikwijls. En toen ik wegrijdend langs Vissenaken nogmaals groette, riep hij me achterna : "Tot weldra, en welkom !"

Wanneer ik op den heuvel was gekomen, daar, waar Vissenaken begint, heb ik stilgestaan, en ontroerd geschouwd over de heuvelen van Wever : daar ginder, diep in 't Westen, verdween de bruine zon, en als een gouden en purperen aureool zag ik het beeld van Mr Chaltin, en van het goede gezin ; en daarboven, boven het azuur waakten Moeder en Maria over hen die nog bleven. Ik hield van Wever bij dat uitstervend Mei-licht, veel meer dan toek ik er naartoe reed ; niet meer om gedroomd schoon, maar om boven-aardsche heerlijkheid. Ik vergeet dien avond nooit, die zonnig begon, weemoedig betrokken werd, en nu hemelsch beglansd was.

"Vaarwel, en tot weldra !"

II

't Was nog geen 4 weken later : Zaterdag 27 juli. Ik gaf les aan de 3e en 4e latijnsche, maar de plaats van Albert bleef onbezet. En na het "Veni Sancte Spiritus" dat de klas inleidt, baden we samen, stil en ingetogen, een "vaderons" en een "wees-gegroet" voor den vader van een onzer vrienden die begraven was dien morgen. Want Gods engel kende nu den weg naar Wever, en keerde er gaarne terug, en Maria was zoo gelukkig met moeder dat zij hem vroeg ook vader in hun geluk te laten deelen, dat hij om haar zoo heerlijk had verdiend. Lang genoeg had vaders proeftijd geduurd. Lijk het goud in den smeltkroes was hij door het lijden gezuiverd.

Een Woensdag namiddag, toen Albert pas te huis was gekomen uit 't college, en wijl Nathalieke rustig voortstudeerde te Leuven, is de cherubijn komen aankloppen... de heilige man heeft weer gezegd : "Uw wil geschiede" en toen, heel zachtjes, is 't lijdensmoede hart stilgevallen : voor hem ook is begonnen het blijde leven, dat smart noch einde meer kent. De zaligen der familie wachtten op hem ongeduldig, en hij trad de feestzaal binnen, die geene pen ooit beschrijft !

Naar hier beneden, wijl dien avond de afgematte menschen rusten gingen, en de natuur zelf vrij en onbekommerd droomde, stond Albertje te overschouwen door zijn betraande oogen den langen donkren weg die hem te wachten stond, en den zwaren last die zijne jonge schouderen torschen moesten. Maar de hemel was van het huis, en het huisgezin, dat er reeds grootendeels woonde, zond een lichtstraal neder die hoop gaf en sterkte.

En was ik belet naar Wever te gaan dien dag, toen de klokken luiden, en honderden den zaligen man ter laatste rustplaats vergezelden, toch was mijn bloedend hart en treurende geeste te Wever, en ik zag ze weer : die kerk en dat huis, zooals ik ze voor 't eerst gezien had : door een nevel van rouw.

III

Op Donderdag 9 juli, wijl het somber werd over 't zomerrijpe Hageland, ben ik over Vissenaken voor de eerste maal weergereoden naar Wever. En toen ik dalend de deur ontwaarde, waaruit de overleden vader me slechts enkele weken te voren zijn "tot weldra" had toegeroepen, voelde ik sterk den weemoed om de schoonheid die verdween, gelijk hij die een ledige helle kamer binnentreedt, welke hij daags te voren vol leven en luidruchtig vermaak had verlaten. Weer bracht ik een uurtje door in dat stille groote huis. Albertje was ziek geweest : nieuwe wonden die de Voorzienigheid had geslagen om de andere, de diepere, geruster en zachter te laten toegaan.

Daar vond ik ze geschaard : de drie lieve tanten, (Emma, Jossé en Berthe van Nerum) en Nathalieke en Albertje rond het ziekebed van Heerroom (priester Jozef van Nerum), die nu toch ook genas...

Hoe eenzaam treurig die harde dagen waren, in dat huis was nog meer van den hemel gedaald. Nu waren er alle blikken gespannen naar omhoog; waar Vader, Moeder en de oudste Zuster reeds jubelden, overgelukkig. Hun zalige zielen dauwden vrede neder over degenen die bleven.

Louis CHALTIN

Marie Louise VAN NERUM

Louis CHALTIN met zijn kinderen
Marie, Albert en Nathalie.

En gelijk reizigers, die bij nacht door het hobbelig-harde bergland stappen, het eerste morgenlicht zachtjes zien schemeren op de toppen der witte bergen, zoo was er in hun beproefd gemoed een hoopvol uitzicht; een kracht die hen blijde en tevreden in Gods wil door het leven zou stuwten.

IV

Een derde bezoek bracht ik aan Wever den 11en dag der donkere Oogstmaand. Sinds lange regende het alle dagen. Maar dien dag brak de zon zoo nu en dan door hoogere wolken. Ik ben er naartoe gereden langs denzelfden weg als op 31 Mei. Nu werd de hemel daar niet somberder meer, schaarser werden de wolken, en milder de zon. Veel schooner dan in Mei wisselden voor mij de heuvelen af. En binnen dat huis, hetwelk de hemel zoo liefheeft, hing nog meer innige zaligheid toen Tante en Albertje me spraken over hen die waren heengegaan, wier edele figuren daar zacht waakten over de plaats, en wier geest het huis bleef bezielen.

Op het groene kerkhof ging ik een vaderons bidden; in de kerk een dankgebed om het geluk van Hem, die me naar Wever zoo gul had genoodigd vóórleer Hij het verliet, en dan heb ik met Albertje gewandeld over de zonnige Hagelandsche heuvelen: dien avond gingen wijde horizonten open, alle wolken verdwenen, en met een voorsmaak van blijvend geluk en vrede schouwden wij over de bloeiende landen naar het blauw firmament.

(get) De Reymacker
Tervueren, 3 Sept. 1931

A A N W E V E R

=====

NOTA : Rond 20 Aug 1931 bezocht ik de Ardennen - keerde over Haspengouw weer en verbleef nadien enkele dagen in de Kempen - tot einde Augusti. Ik keerde weer over Tienen; en van daaruit vertrekkende naar Leuven, trokken voor mij weer door de beelden die ik bewaarde van mijn reis. Maar toen, van uit Roosbeek, zag ik het Hageland; mijn verbeelding ging naar Wever, en dit voelde en schreef ik toen:

I

Van al de kleuren, al de weelde, die 't wisselend land mijn oogen bood, bewaarde ik toch geen liever beelden, dan die 'k van U, O Wever, houd!

II

Wel zijt ge grootsch, groen-gauwe rotsen van 't kronkelend Ardennendal, met, boven, puinen nog vol trots, en beneën uw heldren waterval.

III

En rijk waart gij, bruin-zwarte gronden van Haspengouw, die, goud in 't graan, end Julimaand, te schitteren stonden met weelderigen oogst belaan.

IV

Ge zijt bekoorlijk, lieve heide, oprecht en simpel als een kind, met horizonten groene en wijde, en geuren 'lijk men nergens vindt.

V

Maar meer nog houd ik van uw hoogten, uw vreed'ge weiden, slank beplant, o heldere Velp, met dartle bochten ; U heb ik lief, mijn Hageland !

VI

Uw huiskens, helder roode vlekken op 't bruine en groene en gele veld, uw torens, die ten hemel strekken alomme, dat geen oog ze telt !

VII

Ik houd van U, doorbrave menschen, die Christus liefhebt en zijn kruis, en bloemen teelt die nooit verslensen, waar adel siert het stille huis.

VIII

Daar is geen beeld zoo diep geschreven, zoo kleurig in mijn brein geprent, geen plek zoo mooi, geen park vol dreven, lijk Gij, O Wever, onbekend.

IX

Voor mij nog korten tijd geloden, maar nu zoo duurbaar aan mijn hart, waar 'k heb gejuicht, gewoond, gebeden, waar 'k lijden doelde en eedle smart.

X

Wanneer, waar me Gods wil zal wonken, ik eens zal werken ver van U, zal nog mijn geest naar Wever zwenken, mijn hart nog sneller slaan om U !

XI

En moest ik leven lange jaren, nog zou, bij 't doovend winterlicht, mijn droom het mogenbeeld bewaren, waar 't lentegroene Wever ligt !

(get) De Reymacker

Trein Tienen-Brussel, begin
september 1931

- 733 bis -

Maria CHALTIN

Z.E.H. Albert CHALTIN

Nog 3 bloempjes

Aan MARIA

1. de lentezon,
2. het ideale beeld,
3. met den eeuwigen lach.

I

Gelijk een lentezon, in morgenpracht gerezen,
de sombre wereld door haar stralenglans verblijdt,
maar vóór den middag reeds haar alverwarmend wezen,
onttrekt aan d'aarde, en achter sombre wolken glijdt,
Zoo zijt G'een morgen wel, tot aller vreugd, gebleven,
maar sloot te vroeg, eilaas, uw zonnig firmament ;
doch onder U, niet boven, zijn er nevelen gedreven,
Gij troont in 't eeuwig blauw, dat geene wolken kent.

II

Gelijk een kunstenaar het beeld van lange droomen,
het ideale beeld, 't volmaakte en onbevlekt
in 't edel marmer zocht, en eindelijk bekomen
uit vrees coor 't minst gebrek aan menschhand onttrekt,
zoo wrocht de Kunstenaar, dien niemand evenaarde,
in U, Maria, 't beeld vol ideale pracht,
maar nauwelijks gevormd, onttrok het aan onze aarde,
aleer één zondevlak uw schoonheid had verkracht.

III

Ons leert Gods woord : dat zij, die 't tranendal ontstegen
op vleugels van Gods min, in lelieblank gewaad,
een rocreloos volmaakt geluk ten doele kregen ;
in 't hart geen driften meer, geen rimpels in 't gelaat ;
zoo speelde op uwen mond, O Hemelkind, beneden
in 't leven, schraal en droef, alréc die eeuwige lach:
in kalmte en stormgetij, door al wat g'hebt geleden,
droegt Gij een Zaligheid, die zelden d'aarde zag.

(get) De Reymackor

GENEALOGIE UIT DE CAROLUSSTAM - HOEGAARDEN

Art. 353 : Stb VI/38 Cecilia Van Nerum

1. Geboorte

Catharina Cecilia werd geboren te Hoegaarden in de Doelstraat nr 4, op 22 november 1851 (akte nr 85), als dochter van Ludovicus Van Nerum (25 j. oud) en Angelica Ruttens (33 j.). Haar doopge-tuigen waren :

- Joannes Baptist Ruttens (grootvader)
- Catharina Aerts (grootmoeder).

2. Haar kort leven

Cecilia was een vroom en braaf meisje, dat opgroeide in een nede-rig landbouwersgezin en voorbestemd om geestelijke te worden.

Zij ging eerst te Hoegaarden naar de school en vervolgens op pen-sionaat te Halle.

Begin 1867 werd ze echter ziek, zij leed aan tering en keerde naar haar dorp terug. Uit vrees dat de ziekte op haar zusters en broe-der zou overgaan, werd Cecilia opgenomen door haar tante Silvie Van Nerum en haar grootmoeder Catharina Aerts (+ reeds in Mei 1867), die samen te Nerm in de Hellestraat woonden en aan Cecilia de beste zorgen toedienden.

Helaas op 15 februari 1868 overleed zij, als een ongeschonden bloem, in de ouderdom van 16 1/2 jaar (akte nr 23). Haar dood werd aangemeld door :

- Jean Bt Saelmaeckers, 46 j, dagloner
- François Lodewijckx, 73 j, gemeentesekretaris.

De begrafenis greep in alle eenvoud plaats op dinsdag 18 februari te 15 uur.

Art. 354 : Stb VI/39 Marie Celestine Van Nerum

1. Geboorte

Werd geboren te Hoegaarden (Dorpstraat 4) op 15 september 1854 (akte nr 72) als tweede kind van Ludovicus Van Nerum (28 j.) en Angelica Ruttens (36 j.).

Tot peter en meter kreeg zij :

- Theodoor Van Nerum (oom)
- Maria Magdalena Ruttens (x ex-burg. Jean Bapt. Dumont) (oud-tante)

2. Overlijden

Ook dit dochttertje stierf jong, namelijk op 27 juli 1867 (akte nr 11) in de ouderdom van 13 jaar, zodat Ludovicus Van Nerum op 9 maanden tijd, zijn twee dochters en zijn moeder verloor.

Het afsterven van Celestina Van Nerum werd ter gemeentehuize aan-gegeven door :

- Jean Bapt. Saelmaeckers, 45 j, dagloner
- François Lodewijckx, 72 j, gemeentesekretaris

GENEALOGIE UIT DE CAROLUSSTAM - HOEGAARDEN

Art. 353 : Stb VI/38 Cecilia Van Nerum

1. Geboorte

Catharina Cecilia werd geboren te Hoegaarden in de Doelstraat nr 4, op 22 november 1851 (akte nr 85), als dochter van Ludovicus Van Nerum (25 j. oud) en Angelica Ruttens (33 j.). Haar doopge-
tuigen waren :

- Joannes Baptist Ruttens (grootvader)
- Catharina Aerts (grootmoeder).

2. Haar kort leven

Cecilia was een vroom en braaf meisje, dat opgroeide in een nederig landbouwersgezin en voorbestemd om geestelijke te worden.

Zij ging eerst te Hoegaarden naar de school en vervolgens op pensionaat te Halle.

Begin 1867 werd ze echter ziek, zij leed aan tering en keerde naar haar dorp terug. Uit vrees dat de ziekte op haar zusters en broeder zou overgaan, werd Cecilia opgenomen door haar tante Silvie Van Nerum en haar grootmoeder Catharina Aerts (+ reeds in Mei 1867), die samen te Nerm in de Hellestraat woonden en aan Cecilia de beste zorgen toedienden.

Helaas op 15 februari 1868 overleed zij, als een ongeschonden bloem, in de ouderdom van 16 1/2 jaar (akte nr 23). Haar dood werd aangemeld door :

- Jean Bt Saelmaeckers, 46 j, dagloner
- François Lodewijckx, 73 j, gemeentesekretaris.

De begrafenis greep in alle eenvoud plaats op dinsdag 18 februari te 15 uur.

Art. 354 : Stb VI/39 Marie Celestine Van Nerum

1. Geboorte

Werd geboren te Hoegaarden (Dorpstraat 4) op 15 september 1854 (akte nr 72) als tweede kind van Ludovicus Van Nerum (28 j.) en Angelica Ruttens (36 j.).

Tot peter en meter kreeg zij :

- Theodoor Van Nerum (oom)
- Maria Magdalena Ruttens (x ex-burg. Jean Bapt. Dumont) (oud-tante)

2. Overlijden

Ook dit dochttertje stierf jong, namelijk op 27 juli 1867 (akte nr 11) in de ouderdom van 13 jaar, zodat Ludovicus Van Nerum op 9 maanden tijd, zijn twee dochters en zijn moeder verloor.

Het afsterven van Celestine Van Nerum werd ter gemeentehuize aangegeven door :

- Jean Bapt. Saelmaeckers, 45 j, dagloner
- François Lodewijckx, 72 j, gemeentesekretaris